

Reisebrev_06A

Abemama – Tabiteuea - Funafuti

Tekst: Arild Solheim Bilder: Bård Sæther og Arild Solheim

I skrivende stund

har vi det ikke lett. Lufta står stille, fuktigheten er nær 100 og termometeret viser 34. Helst ligger vi ute i sjøen å plasker, for der er det bare 29 grader. Her jeg sitter, under dekk, iført kun våt underbukse på en håndduk og prøver å skrive på PC'en, er jeg drivende våt av svette. Men vi lar det stå til og henter tråden der vi slapp sist:

Abemama

Endelig var vi kommet til en plass som ikke var preget av hovedstads-syndromet. Dog var Abemama inne i bildet da hovedstaden skulle velges ut. Tarawa hadde bedre adkomst for store båter inn til lagunen. Her på Abemama var innløpet ganske grunt. En annen ting med Abemama var at det var så forferdelig langgrunt. Fra flomålet var det over hundre meter som lå tørt på fjære. Vi måtte ankre enda et godt stykke utenfor der igjen.

Marit børster vekk grønnalger i vannlinja

Matauk med kastegarn på grunna

Det lå to seilbåter her da vi kom. Den ene var en soloseiler fra Chile og så var det et amerikanske ektepar i den andre. Amerikanerne hadde vi så vidt litt kontakt med før de måtte dra til Tarawa for å søke legehjelp til mannen, muligens nyrestein. Chileneren traff vi så vidt. Han kom roende bort til oss og visste nesten ikke hvordan han skulle få beklaget seg nok fordi han kom i myndighetenes ærende. Politimesteren hadde bedt ham si ifra at vi måtte melde oss.

Politimesteren

Lensmannen som vi heller foretrakk å kalle ham, bodde like ved fotballbanen. Noen gutter som løp barbeint rundt og sparket fotball, viste oss hvor det var. Det var ei helt tradisjonell palmehytte. Vi ble vinket inn og tilbudt sitteplass på kanten av en soveplattform. Lensmannen selv, kun iført en kort shorts, satte seg i skredderstilling oppå plattformen og fant dro fram protokollen. Bortenfor drev kona og laget mat, skar opp kjøtt og steikte fisk på en liten parafinkomfyr. Lensmannen kontrollerte passene våre og noterte i protokollen. Så var alt i orden. Vi kunne bli så lenge vi ønsket.

Kona til lensmannen var kjent for å bake brød for salg. Dagen etter, da vi snakket med amerikanerne, kunne de fortelle at hun var fri for sukker og kunne ikke bake. Vi hadde mye sukker, så vi tok med en kilospose og dro i land. Nå hadde vi brød ennå fra Tarawa, men vi tenkte å bestille neste dag. Vi avleverte sukkeret til lensmannen personlig, og han takket pent. Da vi litt senere kom forbi, passet han oss opp og forærte oss en pose med 6 avhamsede drikkekokosnøtter. De kom godt med, for vi ble fort tørste i varmen.

*Lensmannens hus til venstre
Marit, Arild*

*Lensmannens kokosnøtter kom godt med i varmen
Arild, Marit*

Mary. Jo, hun kjente godt til mora si. Mary var på skolen nå.

Først noen dager senere traff vi Mary selv. Motorsykkelen sto parkert foran butikken. Det kunne nesten se ut som en Harley Davidson, men under setet og bensintanken var det bare en liten sylinder. Det var forresten ikke Mary sin sykkel. Det var Ioran, svogeren hennes som eide den.

Bård hadde med bremseveske og noe verktøy, og snart var bremsene i orden. Mary og Ioran visste

Mary og motorsykkelen

Vi hadde en misjon på Abemama. Helmut og Cornelius hadde vært her og blitt kjent med Mary, lærerinne og motorsykkelkjører. Sykkelen hennes manglet bremse på forhjulet fordi det var tomt for bremsevæske, men det hadde vi sørget for å ha med.

Rett etter ankomsten var Bård og Marit på land en tur. Der de gikk i land, var det en slags butikk. Ei mørk ung dame på rundt 20 sto bak skranken. De spurte henne etter

Georgina, Marys datter

Mary studerer boka som hun fikk av Marit

nesten ikka hva de skulle gjøre for oss. Den likeste gjenytelsen var kanskje brødfrukten vi fikk siste kvelden vi var på land. Ioran hadde fått kona si til å laget en stor porsjon med brødfrukt-stappe samt en stor porsjon brødfrukt-chips. Chipsen gikk med som snacks de neste 2 dagene. Stappen hadde vi til middag i minst 4 dager etter.

Over til Tabiteuea

Lørdag 25. mars på formiddagen lettet vi anker og satte kurs for Tabiteuea. Vi heiste seil da vi var kommet utenfor lagunen. Vi startet med lett slør. Klar av revene ble

kursen lagt mot sydøst og vinden litt foren for tvers. Det gikk bra til å begynne med, men så tok strømmen oss og det bar øst for sør mot naboatollet, Aranuka. Vi fikk det i sikte utpå ettermiddagen. Vi prøvde å slå, men det var lite vi klarte å avansere. Vi var nesten tilbake til Abemama da vi igjen nådde kurslinja. Vi slo igjen og hadde kanskje klart å komme forbi Aranuka, men av sikkerhetsmessige grunner startet vi motoren og for å komme oss forbi.

På resten av turen gikk motoren det meste av tida. Da det lysnet av dag på mandag, var vi klar for innseilingen til Tabiteuea Syd. Kartet over lagunen kan skremme vannet av noen og enhver. Det er som en skog av koralltopper og sandbanker. Vi mente imidlertid at vi var godt nok utstyrt med digitale kart og GPS, men der tok vi feil. Den første bøya vi skulle passere lå 500 meter fra der kartet og GPS'en viste, og det samme gjorde skjæret. Siden ble det bare verre og verre. Til slutt var det bare å glemme kartet. Bård sto på baugen å pekte hvor vi skulle kjøre, og jeg styrte. Likevel fant vi fram til ankringsplassen som Frans, han vi traff på Majuro, hadde anbefalt oss.

Tabiteuea

Var det langgrunt på Abemama, så var det enda verre her. Det var en heil ekspedisjon å kjøre gummibåt til land. Vi var godt og vel halvveis da vi så det kom en uttriggerkano med påhengsmotor i mot oss. Det var politiet som var på vei for å besøke oss, så vi måtte bare snu og dra utover igjen.

Nå spørs det hva som skjer. Vi hadde nemlig ikke søkt om tillatelse til å gå hit. Det var to smilende, relativt unge karer som steg om bord. Den ene som førte ordet, viste oss legitimasjon med bilde i stram uniform. Han ville se papirene fra

Marit og mottakelseskomiteen på Tabiteuea Syd

*Langs stranda på Tabiteuea Syd
Marit, Bård*

*Tilbake langs veien
Bård, Marit*

tollkontoret i Tarawa og spurte litt om hvor vi skulle. Så var det greit. Vi kunne bli så lenge vi ville.

Vi gjorde nytt forsøk på å dra i land. Det var flo, så vi kunne gå helt inn til stranda. Det var en hel velkomstkommité som tok imot oss. Noen av dem snakket bra engelsk. Akkurat der vi gikk i land, var det en stor maneapa med bølgeblikktak og noen hus i betong, men like bortenfor var det bare tradisjonelle palmehytter. Vi fulgte stranda et stykke sørover. Nå som det var flo, var det kort vei fra sjøen til palmeskogen. Enkelte palmer hang utover sjøen. Veien gikk like innenfor. Vi fulgte den tilbake. Folk vi møtte smilte og hilste. Når vi sa "Mauri", smilte de og sa "Mauri" tilbake. Noen stoppet og pratet. Det var en mann i 20-årene som var spesielt ivrig til å snakke selv om engelsken han var nokså sparsom. Boniti (uttales Bonis) het han. Han sa det skulle være en seremoni i kveld og at han ville gjerne invitere oss med.

Jeg følte meg ikke helt i form ennå etter plagene sist uke, så jeg ble om bord, men det angret jeg på. Det hadde vært litt av en opplevelse.

Maneapaen

Bård og Marit ble tatt med til den katolske maneapaen som er en slags forsamlingshus hvor folk kan møtes. Den består av et digert tak som står på påler på en plattform. Denne var omkring 15 x 20 meter eller vel så det. Hver familiegruppe hadde sine faste plasser. Bård og Marit var gjester hos Boniti, og de fikk sitte på hans pandanusmatte. Men før seremonien begynte, ble de flyttet til hedersplassen sammen med Sør-Tabiteueas politiske representant i Tarawa.

Seremonien begynte med velsigning av et barn som nylig var født. Så var det en del taler. Etterpå ble det satt fram mat. Hver hadde med tallerken og gaffel, men det ble ordnet til Bård og Marit også. Systemet var at folk forsynte seg etter rang, og kvinner og barn kom sist, men som gjester fikk Bård og Marit forsyne seg først.

Fortsettelse i reisebrev 6B